

DE DONKERE KROON

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon

De donkere kroon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De Crescent City-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Huis van Lucht & Adem

Huis van Vuur & Schaduw

Sarah J. Maas

De donkere kroon

Deel 2 van de *Glazen troon*-serie

Vertaald door Gerdien Beelen

Eerste druk 2014
Eenentwintigste druk 2025

ISBN 978-90-492-0628-4
ISBN 978-94-0230-196-0 (e-book)
ISBN 978-90-528-6079-4 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Crown Of Midnight*
Vertaling: Gerdien Beelen
Omslagontwerp: Jim Tierney, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Auteursfoto: © Josh Wasserman
Kaart op p. 6/7: © 2012 Kelly de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv

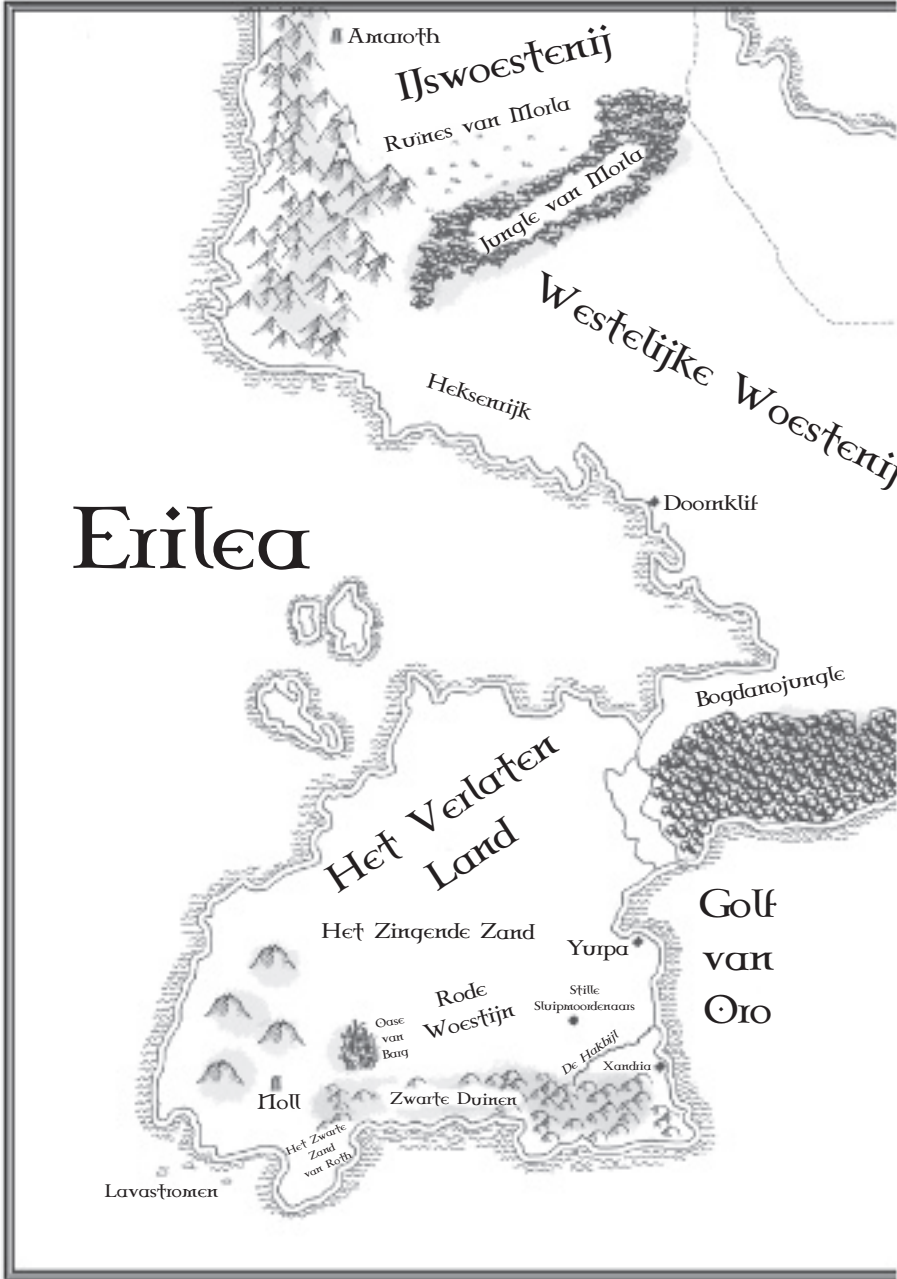
© 2013 by Sarah J. Maas
© 2014 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze vertaling is tot stand gekomen in samenwerking met Bloomsbury Publishing Inc.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Susan – vriendinnen tot we
tot stof zijn vergaan.
(En ook daarna nog.)*

Erilea

Amarioth

Ijswoestienij

Ruines van Morla

Jungle van Morla

Westelijke Woestienij

Hekserijk

Doorklif

Bogdanojungle

Het Verlaten Land

Golf van Oro

Het Zingende Zand

Yurpa

Rode Woestijn

Stille Sluipmoordenaars

Oase van Barj

De Hakrijl

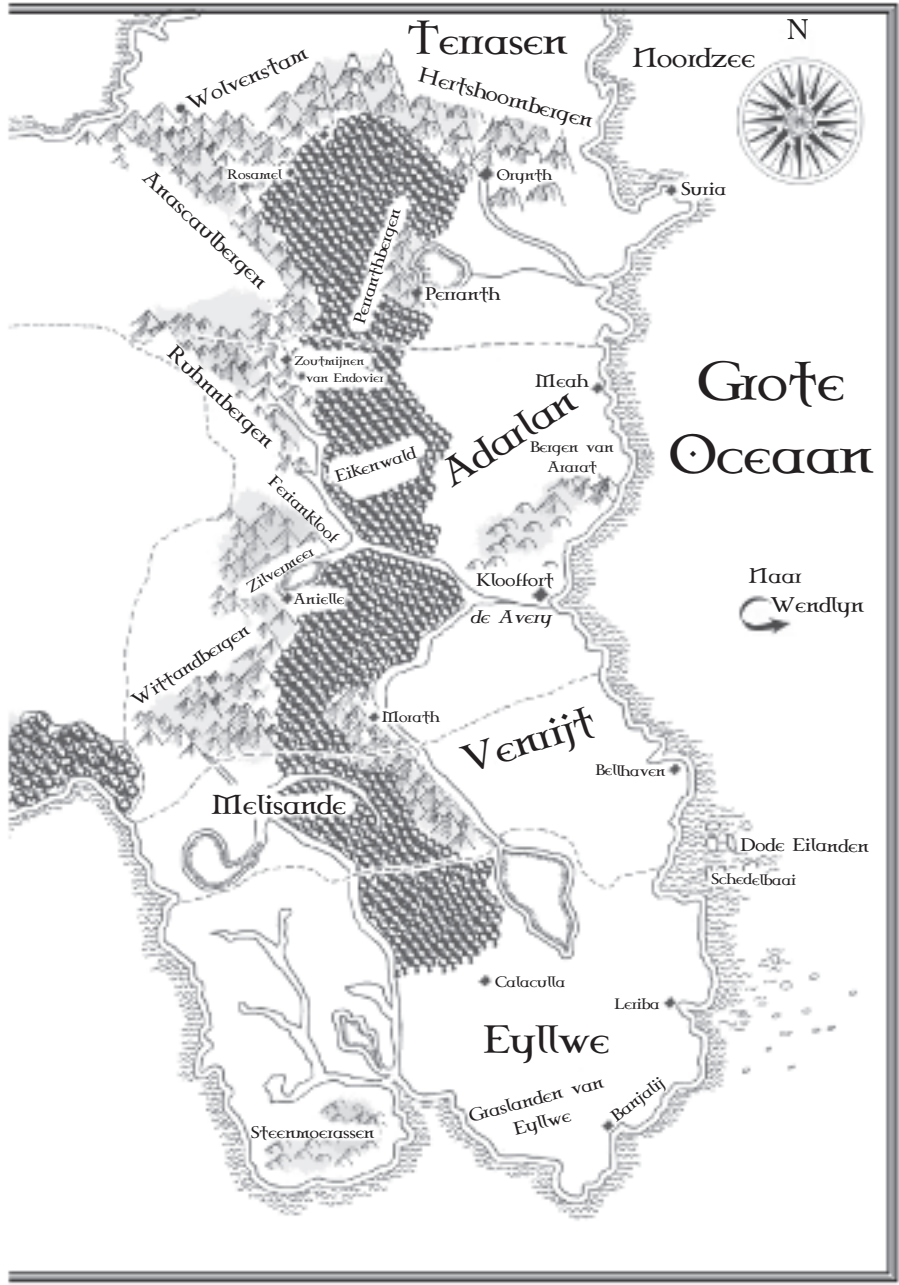
Xandria

Zwarte Duinen

Noll

Het Zwarte Zand van Roth

Lavastromen

DEEL I

De kampioen van de koning

I

Het enige teken van haar binnenkomst waren de luiken die heen en weer zwaaiden in de stormwind. Niemand had gezien dat ze over de tuinmuur van het donkere landhuis was geklommen. Door het onweer en de loeiende zeewind had niemand haar gehoord toen ze zich langs de regenpijp omhoogslingerde, op de vensterbank sprong en het portaal op de eerste verdieping binnengleed.

Toen ze het bonzen van naderende voetstappen hoorde, drukte de kampioen van de koning zich in een nis tegen de muur. Gehuld in een zwart masker en een zwarte cape dwong ze zichzelf om een te worden met de schaduwen, zodat ze niets meer was dan een reepje duisternis. Een dienstmeisje sjokte langs in de richting van het open raam en deed mopperend de klink er weer op. Een paar tellen later liep ze de trap op aan het andere eind van het portaal. De natte voetafdrukken op de vloerplanken waren het meisje niet opgevallen.

Bliksem flitste en verlichtte het portaal. De sluipmoordenaar haalde diep adem en overdacht de plannen die ze zorgvuldig in haar hoofd had geprent in de drie dagen dat ze het landhuis aan de rand van Bellhaven in de gaten hield. Vijf deuren aan weerszijden. De slaapkamer van heer Nirall was de derde aan de linkerkant.

Ze luisterde of er nog meer bedienden kwamen, maar het huis bleef stil, terwijl buiten de storm raasde.

Soepel en geluidloos als een geestverschijning liep ze de gang door. De deur van heer Niralls slaapkamer zwaaide zacht knarsend open. Ze wachtte op de volgende donderslag voordat ze hem voorzichtig achter zich dichttrok.

De zoveelste bliksemflits verlichtte de twee slapende gestalten in het hemelbed. Heer Nirall was niet ouder dan vijfendertig, en zijn echtgenote, een mooie vrouw met donker haar, lag diep te slapen in zijn armen. Wat hadden ze eigenlijk gedaan om de koning zozeer te beleedigen dat hij hen dood wenste?

Ze sloop naar het bed. Het was niet aan haar om vragen te stellen. Het was haar taak om te gehoorzamen. Daar hing haar vrijheid van af. Met elke stap die ze in de richting van heer Nirall zette, overdacht ze het plan.

Bijna zonder geluid gleed haar zwaard uit de schede. Ze ademde huiverend in en zette zich schrap voor wat er zou komen.

De ogen van heer Nirall schoten open op het moment dat de kampioen van de koning haar zwaard boven zijn hoofd hief.

Celaena Sardothien liep door de zalen van het glazen kasteel van Klooffort. De zware zak die ze in haar hand geklemd hield, zwaaide met elke stap heen en weer, en bonkte tegen haar knieën. Ondanks de zwarte kap die haar gezicht grotendeels bedekte, hielden de wachters haar niet tegen toen ze zich naar de raadszaal van de koning van Adarlan spoedde. Ze wisten heel goed wie ze was, en wat ze deed voor de koning. Als kampioen van de koning stond ze hoger in rang dan zij. In feite waren er niet veel mensen in het kasteel die hoger in rang stonden. En er waren er nog minder die niet bang voor haar waren.

Met wapperende mantel naderde ze de open glazen deuren. Ze knikte de wachters aan weerszijden toe voordat ze de raadszaal binnenging, en ze rechtten hun rug. Haar zwarte laarzen maakten bijna geen geluid op de roodmarmeren vloer.

Op de glazen troon in het midden van de ruimte zat de koning van Adarlan. Zijn donkere blik was gericht op de zak die in haar hand bungelde. Net zoals ze de afgelopen drie keer had gedaan liet Celaena zich voor de troon op één knie vallen en boog haar hoofd.

Dorian Havilliard stond naast zijn vaders troon. Ze voelde zijn safierblauwe ogen op zich rusten. Aan de voet van de troonsverhoging stond Chaol Westfall, kapitein van de garde, zoals altijd tussen haar en de koninklijke familie in. Ze keek naar hem op vanuit de schaduw van haar kap en bestudeerde de lijnen in zijn gezicht. Naar zijn gezichtsuitdrukking te oordelen had ze net zo goed een vreemde kunnen zijn. Maar dat was te verwachten. Het hoorde bij het spel waar ze de afgelopen maanden zo bedreven in waren geraakt. Chaol mocht dan haar vriend zijn, iemand die ze op de een of andere manier was gaan vertrouwen, maar hij was nog altijd kapitein en in de eerste plaats verantwoordelijk voor de koninklijke levens in deze zaal.

‘Sta op,’ sprak de koning.

Met opgeheven hoofd stond Celaena op en trok de kap naar achteren.

De koning maakte een handgebaar. Zijn ring met het lavaglas glom in het middaglicht. 'Is het gelukt?'

Celaena stak haar gehandschoende hand in de zak en gooide het afgehakte hoofd naar hem toe. Niemand zei een woord toen het stijve, rottende vlees met een lugubere bons op het marmer stuitte. Het hoofd rolde door en kwam tot stilstand tegen de troonsverhoging, de glazige ogen op de kroonluchter aan het plafond gericht.

Dorian rechtte zijn rug en wendde zijn blik af. Chaol staarde haar alleen maar aan.

'Hij verzette zich,' zei Celaena.

De koning leunde naar voren en bestudeerde het toegetakelde gezicht en de ruwe sneden in de nek. 'Ik herken hem amper.'

Celaena liet hem een scheef lachje zien, maar ze voelde haar keel samenknijpen. 'Ik vrees dat afgehakte hoofden er niet mooier op worden tijdens de reis.' Ze rommelde weer in de zak en haalde er een hand uit. 'Hier is zijn zegelring.' Ze probeerde zich niet te veel te concentreren op het rottende vlees dat ze vasthield, en op de stank die met de dag erger was geworden. Ze stak de hand naar Chaol uit. Zijn goudbruine ogen waren afstandelijk toen hij hem aanpakte en doorgaf aan de koning. De koning krulde zijn lippen, maar trok wel de ring van de stijve vinger. De hand gooide hij aan haar voeten, terwijl hij de ring nauwkeurig bestudeerde.

Dorian stond onrustig te schuifelen naast zijn vader. Toen ze deelnam aan het toernooi leek haar verleden er niet zo veel toe te doen. Wat had hij eigenlijk gedacht dat er zou gebeuren als ze kampioen van de koning werd? Maar waarschijnlijk gruwden de meeste mensen van afgehakte ledematen en hoofden, zelfs na een decennium onder de heerschappij van Adarlan. En hij, Dorian, had zelfs nog nooit een gevecht meegemaakt, had nog nooit een rij aan elkaar geketende mensen naar het slachtblok zien schuifelen... Misschien moest ze al onder de indruk zijn van het feit dat hij nog niet had overgegeven.

'En zijn vrouw?' vroeg de koning, de ring in zijn hand ronddraaiend.

'Die ligt geketend aan het restant van haar man op de bodem van de zee,' antwoordde Celaena met een boosaardige grijns, waarop ze een slanke, bleke hand uit de zak haalde. Om een vinger zat een gouden trouwring, met de huwelijksdatum erin gegraveerd. Ze bood de koning

de hand aan, maar hij schudde zijn hoofd. Ze durfde niet naar Dorian of Chaol te kijken toen ze de vrouwenhand weer in de dikke canvas zak stopte.

‘Heel goed,’ mompelde de koning. Ze zweeg terwijl zijn ogen over haar, de zak en het hoofd gleden. Na een ogenblik, dat te lang duurde, sprak hij weer. ‘Er is een groeiende rebellenbeweging hier in Klooffort, een groep individuen die tot alles bereid zijn om mij van de troon te stoten, en die mijn plannen in gevaar brengen. Je volgende opdracht is: maak korte metten met ze en dood ze voordat ze echt een bedreiging voor mijn rijk gaan vormen.’

Celaena hield de zak zo stevig vast dat haar vingers pijn deden. Chaol en Dorian staarden naar de koning, alsof zij dit ook voor het eerst hoorden.

Ze had geruchten gehoord over rebellentroepen voordat ze naar Endovier was gegaan; ze had zelfs gevangengenomen rebellen ontmoet in de zoutmijnen. Maar dat zich een echte beweging aan het vormen was in het hart van de hoofdstad, dat zij degene was die hen een voor een moest doden... En plannen? Wat voor plannen? Wat wisten de rebellen van de manoeuvres van de koning? Al die vragen duwde ze diep weg, zodat hij ze onmogelijk meer van haar gezicht kon lezen.

De koning trommelde met zijn vingers op de leuning van de troon. Zijn andere hand speelde nog steeds met Niralls ring. ‘Er staan meerdere namen op mijn lijst van mensen die ik verdenk van verraad, maar ik geef je maar één naam per keer. Het krioelt in dit kasteel van de spionnen.’

Chaol verstijfde bij die woorden, maar de koning maakte een handgebaar en de kapitein liep op Celaena af, zijn gezicht nog steeds uitdrukkingsloos, met een stuk papier dat hij naar haar uitstak.

Ze onderdrukte de neiging om naar Chaols gezicht te kijken toen hij haar de brief gaf, maar zijn gehandschoende vingers streken even over de hare. Met een neutraal gezicht keek ze naar het papier. Er stond één naam op: Archer Finn.

Het kostte haar elk greintje wilskracht en zelfbeheersing om niet te laten zien hoe geschokt ze was. Ze kende Archer, ze kende hem al sinds haar dertiende, toen hij naar de Sluipmoordenaarsveste was gekomen om les te krijgen. Hij was een stuk ouder dan zij, en toen al zeer gewild als gezelschapsheer. Hij wilde leren hoe hij zich tegen zijn nogal jaarloerse clientèle kon beschermen. En hun echtgenoten.

Hij had het nooit erg gevonden dat ze als een belachelijke puber verliefd op hem was geweest. Sterker nog, ze mocht op hem oefenen met flirten, wat meestal eindigde in een hopeloze giechelbui van haar kant. Natuurlijk had ze hem al een paar jaar niet gezien – sinds haar vertrek naar Endovier – maar ze had nooit gedacht dat hij tot zoiets in staat was. Hij was knap, aardig en vrolijk, geen landverrader die zo gevaarlijk was dat de koning hem wilde laten doden.

Het was absurd. Degene van wie de koning deze informatie had, was een volslagen idioot.

‘Alleen hij, of ook al zijn klanten?’ flapte Celaena er uit.

De koning glimlachte traag. ‘Ken je Archer? Dat verbaast me niets.’ Een schimpscheut, een uitdaging.

Ze staarde voor zich uit en dwong zichzelf om rustig te worden, om te blijven ademen. ‘Ik heb hem gekend. Hij is iemand die buitengewoon op zijn hoede is. Ik heb tijd nodig om uit te zoeken hoe ik bij hem binnen kan komen.’ Zo voorzichtig uitgedrukt, zo zorgvuldig geformuleerd. Waar ze echt tijd voor nodig had, was om uit te zoeken hoe Archer hierin verstrikt was geraakt en of de koning de waarheid sprak. Als Archer echt een verrader en een rebel was... Nou ja, dat zou ze later wel zien.

‘Dan krijg je één maand,’ zei de koning. ‘En als hij tegen die tijd nog niet begraven is, moet ik jouw positie misschien heroverwegen, meisje.’

Ze knikte, onderdanig, meegaand, hoffelijk. ‘Dank u, majesteit.’

‘Als je Archer hebt afgehandeld zal ik je de volgende naam op de lijst geven.’

Jarenlang had ze de politieke verwickelingen in de koninkrijken – en met name de rebellenlegers – weten te negeren, maar nu zat ze ermiddenin. Fantastisch...

‘Wees snel,’ waarschuwde de koning haar. ‘Wees discreet. De betaaling voor Nirall ligt al in je kamer.’

Celaena knikte weer en stak het stuk papier in haar zak.

De koning staarde haar aan. Celaena wendde haar ogen af maar dwong een mondhoek tot omkrullen, dwong haar ogen te glinsteren met de opwinding van de jacht. Eindelijk richtte de koning zijn blik naar het plafond en zei: ‘Neem dat hoofd mee en vertrek.’ Hij stak Niralls zegelring in zijn zak en Celaena moest de lichte walging die in haar opkwam wegslikken. Een trofee.

Ze pakte het hoofd op bij het donkere haar en propte het samen met de afgehakte hand in de zak. Met een zijdelingse blik op Dorian, die inmiddels lijkbleek zag, draaide ze zich snel om en liep weg.

Terwijl de bedienden de zaal opnieuw inrichtten, stond Dorian Havilliard er zwijgend bij. Ze sleepten de enorme eikenhouten tafel en de bewerkte stoelen naar het midden van de ruimte. Over drie minuten begon er een raadsvergadering. Hij hoorde het amper toen Chaol aankondigde dat hij wegging om Celaena verder te ondervragen. Zijn vader gromde instemmend.

Celaena had een man en zijn echtgenote gedood. En zijn vader had de opdracht gegeven. Dorian had ze allebei amper in de ogen kunnen kijken. Hij had gedacht dat hij zijn vader er wel van kon overtuigen om zijn wrede beleid te herzien na de afslachting van die rebellen in Eyllwe, voor het Joelfeest, maar het leek er niet op dat hij luisterde. En Celaena...

Zodra de bedienden klaar waren met de tafel ging Dorian op zijn vaste plek zitten, rechts van zijn vader. De raadslieden druppelden langzaam binnen, samen met hertog Perrington, die rechtstreeks op zijn vader af liep en tegen hem begon te fluisteren, zo zacht dat Dorian het niet kon verstaan.

Dorian nam niet de moeite iemand aan te spreken en staaarde alleen maar naar de glazen waterkan die voor hem op tafel stond. Celaena leek zichzelf niet.

Eigenlijk was ze al twee maanden zo, sinds ze was aangesteld tot kampioen van de koning. Haar mooie jurken en sierlijke kleding waren verdwenen, vervangen door een strakke, niets verhullende broek en tuniek. Haar haar droeg ze in een lange vlecht, die wegviel in de plooiën van die donkere cape die ze altijd droeg. Ze was een prachtige verschijning en als ze naar hem keek, was het alsof hij een volslagen onbekende voor haar was.

Dorian wierp een blik op de deuropening, waar ze even tevoren door was verdwenen.

Als zij mensen zomaar kon vermoorden, dan was het een fluitje van een cent voor haar geweest om hem te laten geloven dat zij iets voor hem voelde. Ze had hem tot bondgenoot gemaakt, had ervoor gezorgd dat hij genoeg van haar ging houden om voor haar te pleiten bij zijn vader, om ervoor te zorgen dat zij kampioen werd...

Dorian kon zich er niet toe zetten die gedachte af te maken. Hij zou naar haar toe gaan. Morgen misschien. Alleen maar om te kijken of er een kans was dat hij het bij het verkeerde eind had.

Maar onwillekeurig vroeg hij zich af of hij ooit wel iets had betekend voor Celaena.

Celaena liep snel en geruisloos door gangen en trappenhuizen, de inmiddels bekende route naar het riool van het kasteel. Het was hetzelfde afvoerkanaal dat langs haar geheime tunnel liep, maar hier stonk het veel erger, omdat de bedienden er voortdurend afval in loosden.

Haar voetstappen, en toen die van een tweede persoon – Chaol – echoden door de lange, ondergrondse gang. Ze zei niets totdat ze aankwam bij de waterkant en naar de verschillende gangen keek die uitkwamen aan weerskanten van het water. Er was niemand.

‘Nou,’ zei ze zonder achterom te kijken, ‘ga je me nog begroeten of volg je me alleen maar?’ Ze draaide zich om, de zak nog steeds in haar hand.

‘Ben je nog steeds de kampioen van de koning, of ben je nu weer Celaena?’ Zijn goudbruine ogen glansden in het licht van de fakkels.

Natuurlijk zag Chaol het verschil; hij zag alles. Ze wist eigenlijk niet of ze daar blij mee was. Vooral omdat er iets vinnigs in zijn woorden doorklonk.

Toen ze niet reageerde, vroeg hij: ‘Hoe was het in Bellhaven?’

‘Hetzelfde als altijd.’ Ze wist exact wat hij bedoelde; hij wilde weten hoe haar missie was verlopen.

‘Hij verzette zich?’ Met zijn hoofd gebaarde hij naar de zak in haar hand.

Ze haalde haar schouders op en wendde zich naar het donkere water. ‘Ik had het prima onder controle.’ Ze gooide de zak in het water. Ze keken zwijgend toe hoe hij bleef drijven en vervolgens langzaam wegzonk.

Chaol schraapte zijn keel. Ze wist hoe erg hij dit vond. Bij haar eerste missie – op een landgoed aan de kust in Meah – was hij zo zenuwachtig geweest voor haar vertrek dat ze oprecht had gedacht dat hij haar zou vragen om niet te gaan. En toen ze terugkwam, met het afgehakte hoofd, en er geruchten rondgingen over de moord op heer Carlin, had het een week geduurd voordat hij haar weer kon aankijken. Maar wat verwachtte hij dan?

‘Wanneer begin je met je nieuwe missie?’ vroeg hij.

‘Morgen. Of overmorgen. Ik moet eerst uitrusten,’ voegde ze er snel aan toe toen hij zijn voorhoofd fronste. ‘En trouwens, het kost me maar een dag of twee om erachter te komen hoe voorzichtig Archer is, en om te bepalen hoe ik hem ga benaderen. Hopelijk heb ik niet de hele maand nodig die de koning me gegeven heeft.’ En hopelijk zou Archer weten hoe hij op de lijst van de koning was terechtgekomen en welke ‘plannen’ de koning precies bedoelde. Daarna zou ze bedenken wat ze met hem zou doen.

Chaol kwam naast haar staan, nog steeds starend naar het smerige water, waar de zak nu ongetwijfeld door was meegevoerd, naar de rivier de Avery en de zee verderop. ‘Ik wil je graag ondervragen.’

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Gaan we niet eerst samen eten?’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en ze trok een pruillip.

‘Ik meen het. Ik wil tot in detail weten wat er met Nirall is gebeurd.’

Grijnzend duwde ze hem opzij, veegde haar handschoenen af aan haar broek en begon de trap op te lopen.

Chaol greep haar arm. ‘Als Nirall zich verzette, zijn er misschien getuigen die gehoord hebben...’

‘Hij heeft geen geluid gemaakt,’ snauwde Celaena. Ze schudde hem af en stormde de trap op. Na twee weken reizen wilde ze gewoon alleen maar slápen. Zelfs de wandeling naar haar kamers voelde als een trektocht. ‘Je hoeft me niet te ondervragen, Chaol.’

Op een donkere overloop hield hij haar weer tegen door zijn hand stevig op haar schouder te leggen. ‘Als je weggaat,’ zei hij, terwijl het licht van de verre fakkels over zijn onregelmatige gezicht speelde, ‘dan heb ik geen idee wat er met je gebeurt. Ik weet niet of je gewond bent of ergens in een greppel ligt weg te rotten. Gisteren hoorde ik zelfs het gerucht dat ze de moordenaar van Nirall gepakt hadden.’ Hij bracht zijn gezicht dicht bij het hare, zijn stem was schor. ‘Totdat jij vandaag arriveerde dacht ik dat ze het over jóú hadden. Ik stond op het punt om er zelf naartoe te gaan om je te zoeken.’

Aha, dat verklaarde waarom Chaols paard net werd gezadeld bij de stallen toen ze aankwam. Ze liet haar adem ontsnappen. Haar gezicht voelde plotseling warm. ‘Heb iets meer vertrouwen in me. Ik ben tenslotte de kampioen van de koning.’

Ze had geen tijd om zich schrap te zetten toen hij haar tegen zich aan trok en zijn armen stevig om haar heen sloeg.

Ze aarzelde niet en vlocht haar armen om zijn schouders, zijn geur inademend. Hij had haar niet meer vastgehouden sinds de dag dat ze had gehoord dat ze de officiële winnaar van het toernooi was, hoewel de herinnering aan die omhelzing nog vaak bij haar opkwam. Terwijl ze hem vasthield ging het door haar heen dat ze dolgraag wilde dat dit nooit zou ophouden.

Hij wreef met zijn neus in haar nek. 'Grote goden, je stinkt vreselijk,' mompelde hij.

Ze siste en duwde hem van zich af, haar gezicht gloeiend nu. 'Je gaat niet bepaald lekker ruiken als je wekenlang dode lichaamsdelen met je meeslept! En misschien als ik tijd had gekregen voor een bad in plaats van onmiddellijk verslag uit te moeten brengen aan de koning, dan had ik...' Ze stopte toen ze hem zag grijnzen en sloeg hem op z'n schouder. 'Idioot.' Celaena haakte haar arm door de zijne en trok hem de trap op. 'Kom op. Laten we naar mijn kamers gaan, dan kun je me onderwerpen als een echte heer.'

Chaol snoof en gaf haar een por met zijn elleboog, maar liet haar niet los.

Toen een dolblijve Fleetfoot genoeg gekalmeerd was om Celaena te laten praten zonder haar voortdurend af te likken, perste Chaol elk klein detail uit haar en liet haar achter met de belofte dat hij over een paar uur terug zou komen voor het diner. Nadat ze zich door Philippa in bad had laten stoppen en een weeklacht over de toestand van haar nagels en haren had aangehoord, liet Celaena zich op bed vallen.

Fleetfoot sprong naast haar op bed en vlijde zich tegen haar aan. Terwijl Celaena de zijdezachte, gouden vacht van de hond streekte, staaarde ze naar het plafond. Ze voelde de uitputting uit haar pijnlijke spieren vloeien.

De koning had haar geloofd.

En Chaol had niet één keer aan haar verhaal getwijfeld toen hij vroeg hoe haar missie was verlopen. Ze wist nog niet precies of ze zich daar voldaan, teleurgesteld of ronduit schuldig over moest voelen. Maar de leugens waren als vanzelf uit haar mond gerold. Nirall was wakker geworden net voordat ze hem had gedood, ze had de keel van zijn vrouw door moeten snijden zodat ze niet zou gaan schreeuwen, en het gevecht was smeriger geworden dan ze had gewild. Ze had hem ook echte details gegeven: het raam op de eerste verdieping, de storm, de dienstmeid

met de kaars... De beste leugens hadden altijd iets van de waarheid in zich.

Celaena klemde de amulet op haar borst vast. Het Oog van Elena. Ze had Elena niet meer gezien sinds hun laatste ontmoeting in de tombe. Hopelijk zou de geest van de oude koningin haar met rust laten nu ze kampioen van de koning was. Maar in de maanden sinds Elena haar de amulet als bescherming had gegeven, was Celaena de aanwezigheid ervan geruststellend gaan vinden. Het metaal voelde altijd warm aan, alsof het leefde.

Ze klemde haar hand eromheen. Als de koning wist wat ze werkelijk deed, wat ze de afgelopen twee maanden gedaan had...

Haar eerste missie was ze begonnen met het plan haar doelwit snel uit te schakelen. Ze had zich voorbereid op het doden, had zichzelf voorgehouden dat Carlin een vreemde voor haar was en dat zijn leven niets voor haar betekende. Maar toen ze bij zijn landgoed was aangekomen en had gezien hoe buitengewoon vriendelijk hij was tegen zijn bedienden, toen ze hem op de lier zag spelen met een rondreizende minstreel die hij onderdak bood, toen ze zich realiseerde wiens belangen ze diende... toen kon ze het niet. Ze probeerde zichzelf te dwingen, te verleiden, te dreigen om het toch te doen. Maar ze kon het niet.

Toch moest ze voor een moord zorgen, en een lichaam.

Ze had Nirall dezelfde keuze gegeven als Carlin: nu sterven, of zijn eigen dood simuleren en vluchten naar een plek ver weg, waar hij zijn eigen naam nooit meer mocht gebruiken. Van de vier mannen die ze tot dusver had moeten doden, hadden allen ervoor gekozen om te ontsnappen.

Het was niet moeilijk om ze zover te krijgen hun zegelringen en andere kenmerkende spullen af te geven. En het was nog makkelijker om ze hun nachthemden afhandig te maken zodat ze die kon insnijden op de plekken waar ze de denkbeeldige wonden had toegebracht. Aan lijken was ook makkelijk te komen.

Krankenhuisen dumpten voortdurend verse lijken. Het was nooit moeilijk om een lichaam te vinden dat genoeg op haar doelwit leek, vooral omdat de locaties van de moorden zo verafgelegen waren dat het vlees de tijd had om te gaan rotten.

Ze wist niet van wie Niralls hoofd oorspronkelijk was geweest, alleen dat hij hetzelfde kapsel had, en toen ze een paar sneden in het gezicht had gemaakt en het geval een beetje had laten rotten, was dat voldoende.

de. De hand was ook van dat lijk geweest. En de hand van de dame... die was van een jonge vrouw die amper haar eerste bloeding had gehad en was overleden aan een ziekte die tien jaar geleden makkelijk verholpen had kunnen worden door een begaafde genezer. Maar nu de magie verdwenen was en al die wijze genezers opgehangen of verbrand waren, stierven de mensen bij bosjes. Ze gingen dood aan stomme ziekten die vroeger te genezen waren. Ze draaide zich om en begroef haar gezicht in Fleetfoots zachte vacht.

Archer. Hoe zou ze zijn dood simuleren? Hij was zo populair en zo herkenbaar. Ze kon zich nog steeds niet voorstellen dat hij iets te maken had met die ondergrondse beweging, wat die ook mocht zijn. Hoewel, als hij op de lijst van de koning stond, had Archer zijn talenten in de afgelopen jaren misschien gebruikt om macht te vergaren...

Maar wat voor informatie kon de beweging nu hebben over de plannen van de koning om een echte bedreiging te vormen? De koning had het hele continent aan zich onderworpen. Wat kon hij nog meer doen?

Er waren natuurlijk nog andere continenten. Andere continenten met welvarende koninkrijken, zoals Wendlyn, dat verre land aan de overkant van de zee. Tot nog toe had het de aanvallen van de marine weerstaan, maar sinds haar vertrek naar Endovier had ze vrijwel niets meer gehoord over die oorlog.

En waarom zou een rebellenbeweging zich bekommeren om koninkrijken op andere continenten als ze hun eigen koninkrijk hadden om zich druk over te maken? Dus de plannen moesten over dit land gaan, dit continent.

Ze wilde het niet weten. Ze wilde niet weten waar de koning mee bezig was, wat hij had bedacht voor het rijk. Deze maand zou ze gebruiken om erachter te komen wat ze met Archer aan moest, en doen alsof ze dat verschrikkelijke woord nooit gehoord had: plannen.

Celaena onderdrukte een rilling. Ze speelde een zeer, zéér dodelijk spel. En nu haar doelwitten mensen in Klooffort waren, nu het Archer was... Ze moest een manier vinden om er beter in te worden. Want als de koning ooit de waarheid zou vernemen, als hij erachter kwam waar ze mee bezig was...

Hij zou haar vernietigen.

Celaena rende hijgend in het donker door de geheime gang. Toen ze over haar schouder keek, zag ze Cain naar haar grijnzen, zijn ogen als gloeiende kooltjes.

Hoe hard ze ook liep, hij kon haar met zijn sluipende passen makkelijk bijhouden. Een stroom van groen oplichtende Wyrdtekens volgde hem. Hun vreemde vormen en symbolen verlichtten de oeroude stenen. En achter Cain, met zijn lange nagels over de grond schrapend, sjokte de ridderak.

Celaena struikelde maar bleef overeind. Elke stap voelde aan alsof ze door modder waadde. Ze kon niet aan hem ontkomen. Hij zou haar uiteindelijk grijpen. En als de ridderak haar eenmaal te pakken had... Ze durfde niet meer te kijken naar die te grote tanden die uit zijn mond staken en die onpeilbare ogen, die glansden van verlangen om haar stukje voor stukje te verslinden.

Cain grinnikte en het geluid kraste langs de stenen muren. Hij was nu vlakbij. Zo dichtbij dat hij met zijn vingers langs haar nek kon strijken. Hij fluisterde haar naam, haar echte naam, en ze schreeuwde toen hij...

Snakkend naar adem werd Celaena wakker. Haar hand zat om het Oog van Elena geklemd. Ze liet haar ogen door de kamer gaan, op zoek naar donkere schaduwen, naar gloeiende Wyrdtekens, naar tekenen dat de geheime deur achter het wandkleed open was. Maar ze hoorde alleen het sputteren van het dovende haardvuur.

Celaena liet zich terugzakken in de kussens. Het was maar een nachtmerrie. Cain en de ridderak waren verdwenen, en Elena zou haar niet meer lastigvallen. Het was voorbij.

Fleetfoot, die onder de lagen beddengoed lag te slapen, legde haar kop op Celaena's buik. Celaena dook dieper onder de dekens, sloeg haar armen om de hond heen en sloot haar ogen.

Het was voorbij.

In de koude mist van de vroege ochtend gooide Celaena een stok over het uitgestrekte grasveld in het wildpark. Fleetfoot vloog als een gouden bliksemschicht door het bleke gras, zo snel dat Celaena een laag, goedkeurend gefluit liet horen. Naast haar klakte Nehemia met haar tong, haar ogen op de rennende hond gericht. Nu Nehemia het zo druk had met het winnen van koningin Georgina's vertrouwen en het zoeken naar informatie over wat de koning met Eyllwe van plan was, was vroeg in de ochtend meestal het enige moment dat ze elkaar konden zien. Wist de koning dat de prinses een van de spionnen was over wie hij het had gehad? Dat zou verschrikkelijk zijn, want dan zou hij Celaena niet meer vertrouwen als zijn kampioen. Iedereen wist immers dat ze vriendinnen waren.

'Waarom Archer Finn?' zei Nehemia peinzend met zachte stem in het Eyllwe. Celaena had uitgelegd wat haar nieuwste opdracht was, zonder al te veel over de details uit te weiden.

Fleetfoot vond de stok en kwam terugdraven, zwaaiend met haar lange staart. Hoewel de hond nog niet helemaal volgroeid was, was ze nu al uitzonderlijk groot. Dorian had nooit gezegd door wat voor ras Fleetfoots moeder gedekt was. Gezien haar formaat kon het wel een wolfshond geweest zijn. Of een echte wolf.

Celaena haalde haar schouders op bij Nehemia's vragen en stak haar handen in de met bont omzoomde zakken van haar mantel. 'De koning denkt... hij denkt dat Archer deel uitmaakt van een of andere geheime beweging tegen hem. Een beweging hier in Klooffort om hem van de troon te krijgen.'

'Zo dapper is toch niemand. De rebellen houden zich verborgen in de bergen en bossen en op plekken waar de bevolking ze steun en onderdak geeft, maar niet hier. Klooffort zou een levensgevaarlijke val zijn.'

Celaena haalde haar schouders weer op, net toen Fleetfoot weer aan kwam draven en eiste dat de stok opnieuw weggegooid werd. 'Kennelijk niet. En kennelijk heeft de koning een lijst van mensen van wie hij denkt dat ze de hoofdrolspelers zijn in deze beweging tegen hem.'

'En jij moet... ze allemaal doden?' Nehemia's lichtbruine gezicht verbleekte.

'Een voor een,' zei Celaena terwijl ze de stok zo ver als ze kon in de mist gooide. Fleetfoot schoot weg. Dor gras en de overblijfselen van de laatste sneeuwstorm kraakten onder haar grote poten. 'Hij geeft me